

Van den Hoorn had twee bijnamen: *de Koolneus* en *de Gouden Klomp*. Hij was veel bij de koolschippers, die roode en witte kool aanvoerden, en sliep in logementen of in kelders.

A. K.

Tot zoover deze mededeelingen van een insider. M. J. Brusse schreef indertijd een boekje over „Het rosse leven in de Zandstraat” (te Rotterdam). Ook over de bonte bedrijvigheid en de eigen-aardige bevolking van Wijk-C zou een merkwaardig boekje zijn open te doen. Naast de genoemde bijdrage in het Maandblad van 1946 zouden daartoe ook de artikeltjes in den jaargang 1939 (blz. 59—63 en 76), de bijdrage over het utrechtsche stadsdialect in Jaarboekje 1943 en de „realistische” brochure „Schooier, waar ga jij naar toe”, die (Jan) E(ngelman) in 1922 schreef voor de vereniging „Het Goed Kosthuis”, materiaal kunnen leveren.

HERINNERINGEN AAN WIJK C.

In aansluiting op het bovenstaande laten wij hier een paar herinneringen aan Wijk C volgen, zoals ds H. C. Briët — jarenlang pastor van Sint Jacob — ze schreef in „Hervormd Utrecht” van 24 October j.l.:

Wijk C, zoals ik het jaren lang gekend heb, bestaat niet meer. De gemeente besloot enige jaren geleden alles te laten afbreken wat stond op de Varkensmarkt en omliggende straten en stegen. De bedoeling was om er mooie flat-woningen te zetten, waar niets van gekomen is.

De bewoners van de afgebroken huizen zijn toen gevlucht naar woningen in de zijstraten van de Amsterdamsestraatweg en elders.

In October 1905 kwam ik hier in Utrecht vanuit Koudum in Friesland en kreeg toen de keus tussen de wijken Buurkerk en Wijk C, de wijk van ds Verhoeff, toen nog niet lang overleden.

Omdat ik liever een wijk had waarin ik zelf opnieuw kon beginnen, koos ik Wijk C. Daar werd toen veel geëvangéliseerd en ik dacht dat dat ook het beste was. Maar een paar bewoners van Wijk C zeiden mij, dat een dominee niet mocht evangeliseren, maar wel huis- en ziekenbezoek doen.

Ik ben daarop ingegaan en heb er nooit spijt van gehad, al bleef het evangelisatiewerk mijn sympathie en medewerking behouden.

En nu volgen enige voor mij onvergetelijke gesprekken en werken.

In de eerste wereldoorlog ontmoette ik een bejaarde juffrouw die zei: „Meneer dominee, nu kan ik niets meer krijgen van de regering en van de smokkel, die toch ook van de regering uitgaat, ook al niet.

Antwoord: „Juffrouw, de smokkel is slecht en gaat volstrekt niet uit van de regering. Dus pas op. Maar hier heb je een kwartje van de regering.” Daar was het haar eigenlijk om te doen.

In de tweede wereldoorlog gebeurde er iets vreselijks:

Duitse soldaten gingen door de Willemstraat Wijk C binnen op een dag waarop heel veel vrouwen haar was buitenshuis deden. En wat deden die soldaten? Zij schopten de wastobben om en smeten de waskieren over de straten. Gevolg was dat de Wijk-C'ers opvlogen en die Duitsers met allerlei vuil en stenen en scheldwoorden achterna zaten. De volgende dag hoorde ik het en vreesde dadelijk wat dit kon worden, dat kon een verwoesting worden van de hele wijk met haar bewoners. Gelukkig kende ik iemand, die contact had met de Ortscommandant. Het gevolg was, dat aan de kant van de Willemstraat, hoek Vreeburg, een bord werd geplaatst met: „Voor soldaten verboden”.

Zelf werd ik in Wijk C langzamerhand ook politie. Als er in een straat vooral vrouwen ruzie hadden met schelden en vloeken en ze zagen mij aankomen dan ging alles uiteen en was het met de ruzie gedaan.

Wij woonden niet lang in 'n mooi huis hoek Bemuurde Weerd en Singel. Dus vlak tegenover Wijk C. Op een nacht wordt er hard gebeld. Ga naar beneden en er staat een man die zegt: Meneer dominee er ligt in de Achterstraat een vrouw te bed, die helemaal bewusteloos is. Wij willen wel graag dat U komt. „Zeg maar dat ik zo gauw mogelijk komen zal”.

Ik kom daar in de Achterstraat. Alles vol mensen. Ik vraag: „Wat is er”? Antwoord: Twee vrouwen hebben hier hevige ruzie gehad, de ene woont hier niet en de andere ligt helemaal bewusteloos in bed. Ik dring door de massa heen en kom eindelijk aan de bedstee en zie die vrouw daar werkelijk helemaal bewusteloos liggen. Zij reageert op geen handdruk en op geen vraag. Daarop zeg ik tot de mensen die er zijn: Vrienden zij heeft rust en stilte nodig, dus we gaan naar huis. Nauwelijks zeg ik dat of er roept een vrouw: „'t Zal toch geen kwaad kenne als je eens een gebedje voor haar doet?” Ik antwoord: „Goed, laat ons bidden”, en daarna zeg ik: „en nu gaan we allemaal naar huis, want de nacht is er niet om ruzie te maken maar om te slapen.” Daarop gingen ze weg naar alle kanten en ik naar huis.

Een paar dagen daarna was de bewusteloze weer beter.

BOEKBESPREKING

G. Labouchere. *The mediaeval churches of Utrecht*, Utrecht (1952), (20 blzn. met plattegrond), 8°.

In het Maandblad van October 1939 werd een boekje aangekondigd van

dezen schrijver met gegevens over bouw en architectonische lotgevallen der oude utrechtsche kerken en over de belangrijkste nog bestaande voorwerpen, welke zich in die kerken bevinden of bevonden hebben, getiteld „De oude kerken van